

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. określił wysokość zadłużenia Z. B. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych (...) wraz z odsetkami na łączną kwotę 253.210,28 zł (decyzja k.20 akt ZUS).

Decyzją z dnia 19 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zmienił poprzednią decyzję i ponownie określił wysokość zadłużenia Z. B. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych (...) wraz z odsetkami na łączną kwotę 212.418,09 zł (decyzja k.86-87 akt ZUS).

Odwołania od powyższych decyzji złożył Z. B. odpowiednio w dniach 12 października 2017 roku i 16 stycznia 2018 roku (odwołania k.2-3 i k.3-4 akt VIII U 310/18).

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wnosił o ich oddalenie (odpowieź na odwołanie k. 14 - 15, odpowiedź na odwołanie k. 11 - 12 akt o sygn. VIII U 310/18).

Na podstawie art. 219 k.p.c. sprawy połączone zostały wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (postanowienie z 8 II 2018 roku k.18 akt VIII U 310/18).

Pismem z dnia 27 marca 2018 roku pełnomocnik wnioskodawcy cofnął odwołania wskazując, iż odwołanie z dnia 2 października 2017 roku było zasadne bowiem organ rentowy zmienił częściowo zaskarżoną decyzję, zaś odwołanie od decyzji z dnia 19 grudnia 2017 roku zostało wniesione pod wpływem błędu, w który wprowadził wnioskodawcę komornik sądowy. Pełnomocnik jednocześnie wniósł o nieobciążanie odwołującego kosztami zastępstwa procesowego (pismo k.92).

W piśmie z dnia 16 kwietnia 2018 roku pełnomocnik organu rentowego wyraził zgodę na cofnięcie odwołań oraz wniósł o umorzenie postępowania w sprawie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wskazując, iż brak podstaw do nieobciążania wnioskodawcy tymi kosztami bowiem organ rentowy jedynie częściowo (w zakresie kwoty 40.792,19 zł) zmienił zaskarżoną decyzję z 2 października 2017 roku, a zatem można przyjąć, iż wygrał proces w 83% (pismo k.96).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Cofnięcia pozwu (środka odwoławczego) należy do uprawnień powoda (odwołującego się) i jest wyrazem jego prawa do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołałości czynności procesowych.

W rozpoznawanej sprawie pismem z dnia 27 marca 2018 roku odwołujący się płatnik składek reprezentowany przez fachowego pełnomocnika zdecydowanie i wyraźnie oświadczył, iż cofa swoje odwołanie od decyzji organu rentowego.

W świetle stanu faktycznego sprawy cofnięcie odwołań przez płatnika składek nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierzało do obejścia prawa, ani też nie naruszało słusznego interesu ubezpieczonego, o którym mowa w art. 469 k.p.c.

Na mocy art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 203 § 1 kpc w zw. z art. 355 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

Cofnięcie odwołania w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania może być traktowane, w zależności od przyczyny cofnięcia jak przegranie procesu przez stronę, która wniosła odwołanie. Tak też należy traktować skarżącego płatnika. Cofnięcie jedynie w niewielkim stopniu wiąże się ze zmianą zaskarżonej decyzji, w pozostałym zakresie jest wynikiem uznania, przez wnioskodawcę, iż samo odwołanie zostało błędnie wniesione. Podkreślić w tym miejscu należy, iż płatnik zaskarżył obie decyzje w całości a nie jedynie w zakresie konkretnie wskazanych zaległości składkowych, co mogłoby ograniczyć wartość przedmiotu sporu. Jednocześnie nie zostały wskazane żadne szczególne okoliczności, który miałyby powodować odstąpienie przez sąd od obciążania wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez organ rentowy.

Stosownie zatem do wyników postępowania, na podstawie art. 100 k.p.c., Sąd obciążył wnioskodawcę obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez organ rentowy przyjmując, iż wnioskodawca przegrał proces w 83%. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Sąd zasądził na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od Z. B. kwotę 4.480,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, która stanowi 83% stawki 5.400,- zł określonej we wskazanym § 2 ust. 6 rozporządzenia, choć biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu sąd winien wziąć pod uwagę § 2 ust. 7, który przewiduje znacznie wyższe koszty.

Wydając rozstrzygnięcie w tym zakresie Sąd kierował się treścią przepisu § 2 Rozporządzenia, który określa wysokość stawek minimalnych będących podstawą określenia przez sąd wysokości zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, między innymi w sprawach **z zakresu ubezpieczeń społecznych**. Jest to więc norma o charakterze ogólnym wprowadzająca – co do zasady – stosowanie stawek minimalnych uzależnionych od wartości przedmiotu sporu, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. tytuł § 9: S. minimalne w sprawach cywilnych, ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych).

W niektórych kategoriach spraw ustawodawca uregulował jednak – normami o charakterze *lex specialis* w stosunku do cytowanego powyżej § 2 - inne stawki. I tak, stosownie do treści § 9 ust. 2 Rozporządzenia stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym. Przepis ten, jako norma o charakterze szczególnym nie może podlegać wykładni rozszerzającej. Poza sporem jest, że sprawa z odwołania od decyzji ZUS stwierdzającej wysokość zaległości składkowych, **nie jest sprawą o świadczenie z ubezpieczenia społecznego**, a wobec tego znajduje doń zastosowanie przepis ogólny nakazujący przyjęcie stawek minimalnych stosownie do wartości przedmiotu sporu.

Kwestia ta została jednoznacznie przesądzona w podjętej w odpowiedzi na pytanie prawne uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 1993 roku (Sygn. akt II UZP 5/93, opubl. w OSNC z 1993 roku, nr 11, poz. 194.), gdzie w analogicznej sprawie wskazano, że „pełnomocnikowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (radcy prawnemu) za zastępstwo Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawach o wymiar składek na ubezpieczenie społeczne przysługuje wynagrodzenie ustalone zgodnie z zasadami określonymi w § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości (Dz. U. Nr 48, poz. 220)”.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał przede wszystkim, że „**Składki na ubezpieczenie społeczne nie są świadczeniami pieniężnymi z ubezpieczenia społecznego**, lecz świadczeniami na to ubezpieczenie. Dlatego też wykładnia gramatyczna § 17 rozporządzenia (obecnie § 12 powołanego Rozporządzenia) przemawia przeciwko przyjęciu, że obejmuje on także sprawy o składki na ubezpieczenie społeczne. Wyłączenie spraw o składki na ubezpieczenie społeczne z zasad wynagradzania adwokatów przewidzianych w omawianym § 17, wynika także z wykładni celowościowej tego przepisu. Ma on bowiem na celu ochronę interesów świadczeniobiorców ze względu

na społeczny charakter tych świadczeń. **Nie można (...) przyjąć, że w katalogu spraw wymienionych w § 17 ust. 2 rozporządzenia mieszczą się też sprawy o składki na ubezpieczenie społeczne**, a więc na finansowanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie.”

Uchwała ta jest w pełni aktualna także po zmianie przepisów dotyczących wynagrodzenia radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

2 V 2018 roku.